

Arrest

nr. 199 510 van 9 februari 2018
in de zaak RvV X / VK

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest nr. 199 129 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 februari 2018.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS en advocaat T. BARTOS, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn.

1.2. Op 10 november 2017 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

1.3. Op 10 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing houdende een inreisverbod.

1.4. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Italië op 7 juni 2016.

1.5. Op 19 januari 2018 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

1.6. Op 20 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Soedan

In voorkomend geval, ALIAS: (...) °01.01.1992 – (...) – (...) °01.01.1997 – (...) °01.01.1999 – (...) °01.01.1997

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
 - artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
 - artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven
- De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV nummer LE.55.OF.000125/2018 van de politie zone van WPR Brabant.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten/Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

(...) °01.01.1992 – (...) – (...) °01.01.1997 – (...) °01.01.1999 – (...) °01.01.1997

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 10.11.2017, 18.11.2017, 30.11.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10.11.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EURODAC-databank door Italië.

Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst.

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij/zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV nummer LE.55.OF.000125/2018 van de politie zone van WPR Brabant.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten/Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

(...) °01.01.1992 – (...) – (...) °01.01.1997 – (...) °01.01.1999 – (...) °01.01.1997

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 10.11.2017, 18.11.2017, 30.11.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10.11.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

In toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient betrokkene vastgehouden te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar voormelde grens, niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

(...) °01.01.1992 – (...) – (...) °01.01.1997 – (...) °01.01.1999 – (...) °01.01.1997

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 10.11.2017, 18.11.2017, 30.11.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10.11.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking te houden van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde te onderzoeken welke lidstaat verantwoordelijk is."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering

wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) gecombineerd met de formele motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Moyen unique : violation des articles 3 et 13 de la convention européenne des droits de l'homme (dénommée ci-après « CEDH »), de l'article 33 de la Convention de Genève, combinés avec l'obligation de motivation formelle des actes administratifs contenue dans les articles 2 et 3 de la loi de 1991 et dans l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

L'Office des étrangers motive sa décision de la manière suivante :

« Artikel 7, alinea 1 :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten ;

3° wanneer hij door zijn gedrag wordt de openbare orde ;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 74/14 : Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan :

Artikel 74/14 §3, 1° : er bestaat een risico op onderduiken

Artikel 74/14§3, 3° : de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Artikel 74/14 §3, 4° : de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven. »

A l'heure actuelle, l'Office des Etrangers estime que le requérant, sauf nouvelle décision, ne sera en aucun cas renvoyé dans son pays d'origine.

En outre, un hit eurodac existerait en Italie.

Cependant, le requérant refuse d'y être transféré.

Lors de son arrivée dans ce pays, le requérant a été victime d'intimidations, de violences physiques et morales. Il craint donc, à raison, d'être soumis à des traitements inhumains et dégradants, en violation de l'article 3 de la CEDH.

Dès lors, le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en cas de transfert en Italie, en violation de l'article 3 de la CEDH.

Différents rapports et témoignages confirment les propos du requérant.

Selon l'ONG Rapport de force du 26 août 2017, qui tente d'apporter une aide aux migrants « Mi-juillet, cinq Cévenols engagés auprès des migrants ont suivi le parcours de trois dublinés renvoyés vers l'Italie pour y effectuer leur demande d'asile. Un voyage pour les aider dans leurs démarches et vérifier la réalité de leur mise sous protection. Aucun des trois n'a réussi à se maintenir dans le cadre de l'asile. Robert Latapy, un des membres de l'expédition, nous a raconté leur « Enquête en Italie ».

« Nous avons voulu accompagner la demande d'asile en Italie de trois de nos dublinés », explique Robert Latapy, un des initiateurs de l'expédition italienne. Les dublinés sont des migrants dont la demande d'asile en France n'est pas instruite. Les accords Dublin III les obligent à déposer leur demande de protection, dans le premier pays d'Europe où ils sont entrés et ont laissé leurs empreintes. Le plus souvent l'Italie ou la Grèce.

Membre d'un des collectifs de soutien aux migrants des Cévennes gardoises, Robert Latapy se propose, dès le mois de juin, d'aller voir comment cela se passe de l'autre côté de la frontière. Avec une idée en tête : démontrer que les conditions d'accueil en Italie ne permettent pas aux personnes dublinées de prétendre à l'asile dans de bonnes conditions. À ce moment-là, le collectif du Vigan où il milite est confronté pour la première fois à une mesure Dublin. Elle concerne Nour Eddin, un Soudanais hébergé en Centre d'accueil et d'orientation (CAO), prétendant à l'asile en France.

L'objectif du moment est de réunir des preuves pouvant servir pour des recours en annulation devant le tribunal administratif. Mais à la suite de Nour Eddin, la préfecture du Gard enclenche onze autres procédures Dublin à l'encontre de migrants dépendants du CAO du Vigan. Trop tard pour mener l'enquête pour ces onze là. Ils intentent malgré tout des recours, mais sont tous déboutés.

Demander l'asile en Italie : chiche !

Refusant de baisser les bras, Robert Latapy change de cap, et trouve quatre compagnons de route pour l'accompagner. Ils iront en Italie pour suivre des dublinés. Objectif : les aider dans leurs démarches et vérifier les dires de l'administration française sur la réalité de leur prise en charge. « Le secrétaire général de la préfecture du Gard a trouvé honteux que nous mettions en doute les autorités italiennes », se souvient le cévenol. Alors, chiche pour une demande d'asile en Italie, mais sous leur surveillance.

(...)

En Italie, ce n'est pas plus simple. « Abdelkarim a été retenu dans une pièce fermée des locaux de la police aux frontières italienne à son arrivée, en début d'après-midi à Rome », raconte Robert Latapy. Le même sort a été réservé à Bereket 24 h plus tard. Une mise sous protection fermée à double tour. « Les policiers lui ont présenté des papiers en italien à signer ». Mais, en l'absence d'interprète, il n'a pu les comprendre et a refusé de les parapher. Le traducteur n'arrive que le lendemain matin, assurent ses soutiens qui sont restés en contact téléphonique avec leur ami soudanais. Trop tard. Le nouveau document présenté à Abdelkarim le jeudi est une Obligation de quitter le territoire italien (OQTI). Ce coup-ci il lui est traduit. Il le signe à 15 h, avant d'être relâché moins de cinq heures plus tard.

« Quand tu es à la rue, faire une demande d'asile est difficile »

Quand les cinq Cévenols se présentent à la police des frontières de l'aéroport romain en milieu d'après-midi, les fonctionnaires leur confirment la présence des deux jeunes migrants. Mais ils ne laissent filtrer aucune information sur leur éventuelle sortie. Confrontés à un mur, ils repartent. À 20 h, Abdelkarim a déjà quitté l'aéroport. Malgré quelques brefs contacts téléphoniques avec ses soutiens lui proposant de le récupérer, il disparaît dans la nature. Le lendemain matin, Abdelkarim est déjà à Milan, 570 km plus au nord. Bereket sort le vendredi et ne donne plus de nouvelles.

Les policiers leur ont dit : « Vous avez sept jours pour quitter le pays. Allez à Paris pour faire votre demande d'asile », raconte Robert Latapy. Pour lui, pas de doute, « le rôle de la police dans les aéroports est d'inciter à ne pas demander l'asile en Italie ». Pressés de quitter de pays, avec la crainte d'une expulsion vers le Soudan, ils ont disparu dans la nature.

La version du requérant est donc corroborée par ce rapport.

Dans la mesure où les migrants arrivent essentiellement en Grèce et en Italie, ces deux pays tentent de désengorger leur situation en envoyant les migrants vers d'autres pays de l'union-européenne.

La suite du rapport est également interpellante :

En tout cas, « c'est la démonstration de A à Z de ce que nous voulions montrer », rappelle Robert Latapy. « Des gars pris en charge dans le cadre de l'asile et hébergés en CAO en France, les renvoyer en Italie, c'est une aberration », s'insurge le militant. Concrètement, il aura fallu moins de 48 H pour qu'ils soient exclus de la procédure d'asile pour laquelle l'état français les a envoyés et à laquelle ils s'étaient résolus.

En route pour la clandestinité

Une situation qui semble se répéter, alors que le nombre de dublinés transférés vers un autre pays est passé de 525 en 2015 à 1293 en 2016, selon un rapport de la Cimade. Pour l'association, leur nombre devrait encore augmenter cette année avec le « plan migrants » du gouvernement qui veut généraliser le tri des migrants et rendre effective les mesures d'éloignement. Une tendance confirmée sur le terrain par les collectifs de soutien aux migrants.

Fin juillet, six Soudanais suivis par le collectif Bienvenue Migrants 34 ont été assignés à résidence avec obligation de se présenter quotidiennement au commissariat avec leurs affaires. Expulsés vers l'Italie depuis, quatre d'entre eux sont eux aussi sortis de tout cadre de protection, selon un membre du collectif Héraultais. Ils sont maintenant clandestins en Italie comme en France.

De retour en Cévennes, les participants au voyage en Italie souhaitent aujourd'hui témoigner et clamer un « Vous nous avez menti ! » à l'adresse de la préfecture du Gard et du tribunal administratif qui jugent possible l'asile en Italie pour les dublinés. ».

En outre, selon un rapport d'Amnesty International de 2017, « l'approche dite des « hotspots », ou « centres de crise », adoptée par l'UE en 2015 dans le but d'accélérer l'identification et le filtrage des réfugiés et des migrants au point d'arrivée, a continué d'être mise en œuvre en Italie. Du fait des pressions exercées par l'UE pour que l'Italie relève les empreintes de toutes les personnes débarquant sur ses côtes, les autorités italiennes ont utilisé la détention arbitraire et une force excessive contre celles qui refusaient de coopérer. Plusieurs cas de mauvais traitements ont également été signalés.

Des personnes traumatisées et épuisées par leur voyage ont été interrogées à la hâte, sans avoir été correctement informées de leurs droits ni des conséquences juridiques de leurs déclarations, par des policiers n'ayant pas reçu de formation leur permettant de déterminer quelles étaient les personnes ayant besoin d'une protection.

Des milliers de personnes qui n'ont pas été considérées comme ayant besoin d'une protection, et qui se trouvaient de ce fait en situation irrégulière dans le pays, ont fait l'objet d'arrêtés d'expulsion ou ont reçu des avis de refus leur imposant de quitter le pays par leurs propres moyens. Celles qui avaient reçu un tel avis et qui ne pouvaient pas franchir la frontière faute d'argent ou de papiers étaient confrontées au risque de violences ou d'exploitation.

Les ressortissants de pays avec lesquels l'Italie avait négocié des accords de rapatriement ont continué d'être renvoyés de force dans leur pays d'origine, souvent quelques jours seulement après avoir débarqué. On pouvait donc craindre qu'ils n'aient pas eu accès à une procédure d'asile satisfaisante et qu'ils aient été expulsés sans que les risques encourus par chacun à son retour n'aient été évalués, en violation de l'interdiction des expulsions collectives.

En août, les forces de police italiennes et soudanaises ont signé un protocole d'accord visant à renforcer la coopération en matière de « gestion des migrations », notamment au moyen de procédures de rapatriement accélérées. Même si les personnes demandant l'asile en Italie ne peuvent pas être renvoyées au Soudan sur la base de cet accord, la procédure d'examen est tellement superficielle qu'elle pourrait aboutir au renvoi au Soudan de personnes qui risquent d'y subir des violations des droits humains, en violation du principe de « non-refoulement ».

Le 24 août, l'Italie a renvoyé au Soudan un groupe de 40 personnes, identifiées comme étant des ressortissants soudanais, sur la base de cet accord. Ces personnes, dont certaines avaient fui la violence au Darfour, ont été interrogées à leur arrivée au Soudan par le Service national de la sûreté et du renseignement (NISS), qui est impliqué dans de graves violations des droits humains perpétrées dans ce pays. ».

Il est incontestable que les autorités italiennes sont actuellement débordées et ne peuvent faire face aux nombreux migrants présents sur place.

Malheureusement, elles tentent par tous les moyens de désengorger sa situation au mépris même des conventions internationales.

En réalité, il doit ressortir clairement du dossier administratif du requérant et de l'ordre de quitter le territoire qui lui est délivré à quel Etat sa reprise est sollicitée et quelle est sa situation administrative dans cet Etat.

En effet, le risque de refoulement contraire à la Convention de Genève dépend notamment des données suivantes :

Le requérant a-t-il introduit une demande d'asile dans cet Etat ?

Cette demande d'asile est-elle toujours en cours ou a-t-elle été négativement clôturée ?

Le traitement des demandeurs d'asile et le respect des directives européennes de qualification et de procédures d'octroi du statut de réfugié, sont-elles respectées dans cet Etat ?

Le requérant fait-il l'objet d'un ordre de quitter le territoire dans l'Etat par lequel la reprise est envisagée ?

En l'absence de clarté et de certitude sur les intentions de l'Italie et eu égard à la situation dans laquelle se trouvent les migrants dans ce pays, tout retour en Italie constitue une violation de l'article 33 de la Convention de Genève.

Enfin, selon un rapport du 12.10.2017, la plateforme d'information humanright.ch, « l'asile selon Dublin III: les renvois vers l'Italie sont problématiques.

La Suisse renvoie régulièrement des requérant-e-s d'asile vers l'Italie conformément au règlement Dublin entré en vigueur en décembre 2008 (Dublin III depuis 2013). Pourtant, les conditions de survie dans ce pays dit sûr sont extrêmement précaires pour les requérant-e-s d'asile. Divers rapports et appels d'organisations de la société civile dénoncent les conditions d'accueil en Italie ainsi que le formalisme excessif des renvois par la Suisse. L'Organisation suisse d'aide aux réfugié-e-s (OSAR) a effectué une nouvelle enquête de terrain et sorti un rapport courant 2016 sur les conditions d'accueils en Italie et l'application par la Suisse des accords Dublin. Selon l'OSAR les «rapports [précédents paru en 2009 et 2013] n'ont pas provoqué jusqu'ici une remise en question fondamentale de la pratique de transferts en Italie au sein des autorités suisses compétentes en matière d'asile. Les autorités et les tribunaux ont trop peu tenu compte des constats résultants du rapport de 2013». L'OSAR souligne que «l'Italie ne dispose toujours pas d'un système d'accueil cohérent, global et durable; l'accueil y est basé sur des mesures d'urgence à court terme et est fortement fragmenté».

Conditions déplorables et absence de protection en Italie

En Italie, les requérant-e-s d'asile - mais aussi les réfugié-e-s reconnu-e-s! - n'ont aucune garantie de pouvoir être hébergé-e-s et bon nombre se retrouvent à la rue après leur renvoi. Malgré une augmentation de leurs capacités d'accueil, celles-ci sont totalement surchargées, si bien que la grande majorité des requérant-e-s se retrouve ainsi à dormir dans des parcs ou des maisons vides, ne survivant qu'à l'aide d'organisations caritatives. En hiver, leur situation devient dramatique. ».

Il apparait donc qu'il existe, prima facie, un risque que le requérant subisse des traitements inhumains et dégradants en cas de retour en Italie.

S'il est exact que le requérant refuse d'introduire une demande d'asile en Belgique, il n'empêche qu'il risque bien de subir des traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi en Italie ou au Soudan.

Le requérant souhaite enfin souligner que l'article 3 de la CEDH est absolu et ne contient aucune exception."

3.3.2. Uit wat voorafgaat blijkt dat het middel enkel gericht is tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens. De vordering is dan ook enkel ontvankelijk voor zover deze gericht is tegen de voormelde beslissing.

3.3.3. De verzoekende partij meent dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing duidelijk dient te blijken aan welke staat haar terugname wordt gevraagd. De Raad stelt vast dat de beslissing tot terugleiding naar de grens duidelijk vermeldt dat de verzoekende partij zal worden teruggeleid naar de grens van de lidstaat die verantwoordelijk is. Voorts wordt gespecificeerd dat de verzoekende partij geregistreerd werd in de EURODAC-databank door Italië. Uit voormelde beslissing blijkt dan ook duidelijk dat de lidstaat waaraan de terugname zal worden verzocht Italië is.

3.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §108 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §293 en 388).

3.3.5. De verzoekende partij betoogt dat zij bij haar aankomst in Italië slachtoffer is geweest van intimidaties en moreel en fysiek geweld. Zij werpt de verwerende partij tegen noch *in concreto*, noch *in abstracto* een onderzoek te hebben gevoerd naar het risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij wijst op verschillende rapporten die handelen over de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, over de hotspots in Italië, over een akkoord tussen Italië en Soedan en over de opvang van asielzoekers en erkende vluchtelingen in Italië.

3.3.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt op het eerste zicht niet dat de verzoekende partij op enig ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing gehoord werd betreffende een mogelijke terugleiding naar Italië.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat de verwerende partij op het eerste zicht niet onwetend had kunnen zijn van de problemen waarmee asielzoekers en uitgeprocedeerde asielzoekers geconfronteerd worden in Italië. Minstens één van de door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift gevoegde rapporten, met name een rapport van Amnesty International van 2017, betreft een rapport van een gezaghebbende bron.

3.3.7. De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).

Uit lezing van de rapporten die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt en waaruit zij citeert, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin zij mogelijks zal terechtkomen bij haar terugleiding naar Italië, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet is uitgesloten. Daarnaast bevat het administratief dossier geen andere objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de verwerende partij - die niet onwetend kan zijn van het bestaan van deze rapporten - een "zo nauwkeurig mogelijk onderzoek" heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar terugleiding naar Italië en dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan mogelijkheid om haar standpunt

betreffende een terugleiding naar Italië te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de elementen die de verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift om haar bezwaar tegen een terugleiding naar Italië te onderbouwen, is het middel ernstig in de mate dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd.

3.3.8. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat Italië net zoals België lid is van het Vluchtelingenverdrag en het EVRM, dat Italië de verplichtingen die uit deze verdragen voortvloeien dient na te leven en dat dit land tevens het non-refoulementbeginsel dient na te leven, merkt de Raad vooreerst op dat deze zienswijze op het eerste zicht niet kan worden terug gevonden in de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad er op dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel waarop de verwerende partij alludeert weerlegbaar is.

De stellingen van de verwerende partij in haar verweernota dat volgens het EHRM de opvangstructuren in Italië niet kunnen worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. en dat er geen repatriëring naar het land van herkomst zal gebeuren tot wanneer de vrees van de verzoekende partij (geuit door een asielaanvraag in een ander land) is onderzocht, dat enkel na onderzoek van de geuite vrees een terugkeer naar het land van herkomst kan worden overwogen door de Italiaanse overheid, betreffen een *a posteriori* motivering. Bovendien weerlegt de verwerende partij met deze stellingen op het eerste zicht niet dat er in het specifieke kader van de eventuele terugleiding van de verzoekende partij naar Italië geen zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek gevoerd is naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de stelling van de verwerende partij in haar verweernota dat in het verzoekschrift niet met één woord wordt gerept over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij terwijl zij in de mogelijkheid zou moeten zijn de door haar geformuleerde beschouwingen te betrekken op haar eigen concrete situatie gelet op haar eerdere ervaringen in Italië, kan enkel vastgesteld worden dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift minstens melding maakt van het feit dat zij reeds in Italië verbleef en er slachtoffer geworden is van intimidatie en fysiek en moreel geweld. Voormelde stellingen in het verzoekschrift hebben wel degelijk betrekking op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Raad wijst er nog op dat de verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar een vragenlijst van 25 januari 2018 waaruit zou blijken dat de verzoekende partij heeft aangegeven dat zij wenst terug te keren naar Italië, daar deze vragenlijst, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, niet werd ondertekend door de verzoekende partij.

3.3.9. Daar op het eerste zicht onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, lijkt de verzoekende partij bijgevolg een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat zij een ernstig middel heeft aangevoerd op grond van een fundamenteel mensenrecht, meer bepaald artikel 3 van het EVRM. Zij verduidelijkt dat in het licht van de door haar beschreven situatie in Italië, er op het eerste zicht een risico bestaat dat zij onmenselijke en vernederende behandelingen zal ondergaan in dat land.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugleiding te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUITEN DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2018 tot terugleiding naar de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend achttien door:

De heer S. BODART,	eerste voorzitter,
De heer G. DE BOECK,	voorzitter,
Mevrouw E. MAERTENS,	kamervoorzitter,
Mevrouw M. EKKA,	kamervoorzitter,
De heer G. PINTIAUX,	rechter in vreemdelingenzaken,
Mevrouw N. VERMANDER,	rechter in vreemdelingenzaken,
De heer M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. BODART